

Prvý, posledný a živý

Na začiatku apokalypsy sa vyskytuje obraz človeka. Zobrazený je tu však veľmi zvláštny človek, taký, ktorého sme okolo seba ešte nevideli. Apokalyptik ho označuje výrazom, že vidí „kohosi ako Syna človeka“. Znamená to, že je akým si nasledovníkom terajšieho človeka? Teda jeho synom? Tento Syn človeka označuje sám seba slovami?: „Ja som prvý a posledný a živý.“ Znamená to, že k času má iný vzťah než bežný človek? Že ide celým časom od prapočiatku až do konca? Že je on praobrazom človeka, ako si ho Boh na prapočiatku myslel a akým sa má stať na konci každý človek?

To by bolo dôležité dozvedieť sa, kam smeruje ľudský vývoj a kým sa máme na konci tohto vývoja stať. Apokalyptický Syn človeka má deväť znakov. Je oblečený do rúcha, ktoré siaha až na zem. Nečítame, akú má farbu, alebo iné vlastnosti, len že siaha až na zem. Musí to teda byť dôležité. Poukazuje na to, že sa budúci človek neodďaľuje od Zeme, že zostáva verne spojený s ňou a venuje jej svoje sily. – Cez prsia je prepásaný zlatým pásom. Opäť sa nedočítame, ako vyzerá. Len farba je podstatná: zlato! To je najcennejší kov, čistý a akoby nepominuteľný. V hrudi sídli naše pocity. Majú byť čisté a oddané len tomu, čo nepominie? – Jeho hlava a vlasy sú biele ako biela vlna, ba ako sneh. To je iný druh čistoty. Práve sneh je obrazom toho, čo prichádza z nebeských výšin a stelesňuje krištáľovú jasnosť a čistotu. Také majú byť naše myšlienky. Ale nemajú byť len jasné a čisté. Majú byť tiež teplé. Na to poukazuje obraz bielej vlny.

Prvé tri znaky opisujú niečo, čo ten človek má, tak ako my máme telo. Nič s tým nerobí. Inak je tomu pri ďalšej trojici. Oči, nohy a hlas majú v sebe silu. Ohnivý zrak je prenikavý. Nič sa pred ním nemôže skryť, ale zároveň má na všetkom hlbokú účasť – ako milujúca duša. – Kovové nohy stoja pevne na zemi. Ich substancia je z materiálu, ktorým sa v občianskom živote platí. To je očistená meď, striebro alebo zlato. Chce vo styku s ostatnými ľuďmi usmerňovať svoje kroky len podľa toho, čo má ozajstnú hodnotu? – Aj jeho hlas má v sebe neobvyklú silu. Prúdy vôd môžu niečo rozhybať. Tak aj jeho hlas nikoho nenechá ľahostajným.

Posledné tri znaky poukazujú opäť na inú sféru. Hviezdy a slnko sú doma v kozme. Tušíme, že človek má vrásť aj do tejto sféry. Týždeň je obrazom pôsobenia siedmich hviezd. Umožňujú človeku vývoj. Ten má vziať do vlastnej ruky. – V meči vychádzajúcom z úst je naznačené ľudské slovo. Je naozaj dvojsečným mečom. Môže viesť ku najvyšším výšinám, ale aj do priepasti. Syn človeka je jeho majstrom a je zástupcom slnka na Zemi. Ako prísľub to platí aj nám. Máme o to usilovať.